

erkjendelse af, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at noget Saadant vil indtræde, dog bestandig maa erindre, at man i Historien har ikke faa Exempler paa, at det, man ansaa umuligt et Aar eller to isorveien, ikke desto mindre er sket, og derfor tror jeg, at man bestandig maa se disse Foranstaltninger i det Lys, at man maa sige til sig selv: Hvorvel det ikke er sandsynligt, at disse Følger ville indtræde, er Ansvaret ved at undlade de fornødne Foranstaltninger dog saa umaadelig stort, at man ikke bør paatage sig det. Hvad selve Lovforslaget angaar, kan jeg ganske henholde mig til, hvad den sidste ærede Læser (Roch) bemærkede, nemlig at det for den allerwæsentligste Del ikke er nyt, men kun en Optagelse af ældre Bestemmelser, og jeg skal bemærke, at jeg endogsaa tror, at der er endnu mindre Nyt i det, end den ærede sidste Læser mente. Med Hensyn til Lovforslagets Forhold til den tidligere Lovgivning vil jeg endvidere bemærke, at det ikke alene forsaavidt intet Nyt indeholder, som det ikke optager Rækker af nyere og skarper Regler, men at det endog væsentligt gaar ud paa at formilde de ældre bestaaende Regler. Den ældre Kvarantanelov af 8de Februar 1805 er meget strengere og meget mere generende for Samfærdslen end de Bestemmelser, dette Lovforslag indeholder. Hovedgrunden til, at nærværende Lovforslag er kommet frem, er netop egentlig den, at man, da man i Begyndelsen af dette Aar skulde gjøre sig rede for, hvad man kunde stride til, og hvad man kunde gjøre, ifald Sygdommen skulde nærme sig vore Grændser, blev opmærksom paa, at den gamle Kvarantanelov af 8de Februar 1805 var ubrugelig, blandt Andet af den Grund, at den var aldeles uimelig streng, og vilde faa at sige ganske lamme Samfærdslen, saaledes som den er i vore Dage. Det var altsaa først og fremmest derfor, at man maatte gjøre sig Rede for, hvorledes et Kvarantænesystem, dersom det skulde blive nødvendigt, maatte se ud i vore Dage, og i den Henseende have vi jo heller ikke improviseret noget ganske Nyt eller Aparate for vort Land, men netop holdt os væsentlig til de Lovbestemmelser, som man har af nyere Dato fra andre europæiske Lande, og særlig er der i saa Henseende taget væsentligt Hensyn til de Bestemmelser, som gjælde i Sverrig og navnlig i Norge. Jeg vil endvidere i Anledning af en Bemærkning fra den ærede Folkethingsmand for Beile Amts 3die Valgkreds udtale, hvad jeg tror, at jeg ogsaa har sagt i det andet Thing i Anledning af en lignende Bemærkning der, at det selvfølgelig ingenlunde er min Mening at ville mistjende Nytten af hygieiniske Foranstaltninger i Indlandet. Jeg mener, at de ikke alene anbefale sig ganske i Almindelighed, men maasse ogsaa netop kunne spille en vis Rolle i Henseende til at gjøre Befolkningen mindre modtagelig for saadanne fra Udlandet kommende smitsomme Sygdomme, som Talen er om her; men jeg fastholder kun, at de

ikke ere tilstrækkelige. Jeg tror ikke, at Nogen antager, at man vil være tilstrækkelig beskyttet f. Ex. imod Pest, blot fordi den indre Hygieine i en Stad er udmærket. Erfaringen siger aldeles ikke Noget om, at man, fordi man er meget vadsket og pudset og ren o. s. v., derfor er ubetinget garanteret mod Pestsmitte. Jeg mener, at naar derfor en saadan Epidem nærmer sig vort Land udefra, er det nødvendigt at foretage Affærringsforholdsregler, og jeg tror, at det vilde være uoverlagt, om man vilde lade sig afholde defra, fordi enkelte Mænd kunne have den Mening, at saadanne Sygdomme ikke smitte. Man maa holde sig til Videnskabens nuværende Standpunkt og til, hvad man gjør alle andre Steder, og det vilde være i høi Grad letfindigt, om man vilde undlade dem blot paa Grund af et løst Skjøn af forskjellige Folk, som muligvis aldeles ikke ere sagtyndige, om, at det er deres uforgribelige Mening, at saadanne Sygdomme ikke smitte. — Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg blot tillade mig et Par Bemærkninger, og først vil jeg da angaaende § 3, som faavel i dette Thing som i det andet Thing selvfølgelig har tilbragt sig mest Opmærksomhed blandt Lovforslagets Bestemmelser, bemærke, at den praktisk talt ikke kan kaldes en ny Bestemmelse i Loven. Forholdet er nemlig det, at vi have en lignende Bestemmelse i den gamle Kvarantanelov af 1805, en Bestemmelse, som endogsaa gif saa vidt, at den omfattede Skibe, som kom fra Indlandet, men senere blev begrænset til kun at omfatte Skibe, der kom fra Udlandet. Denne Kvarantæneanordning af 1805 skal sættes i Kraft, saa snart der et eller andet Sted i Verden er pestagtige Sygdomme. Deraf følger, at Kvarantæneanordningen af 1805 har været i Kraft uafbrudt i en meget lang Række af Aar, fordi det har truffet sig saaledes, at der altid har været en og anden Havn navnlig i Middelhavet, som har været smittet af Pest. Derfor har faktisk og praktisk denne Forordning været i Kraft i en lang Række af Aar. Men det er jo selvfølgelig ikke den egentlige Grund til, at man har bibeholdt den i Lovforslaget, thi naar der ellers ikke var Noget, der talte for den, vilde det ikke i og for sig være nogen Grund. Den Omstændighed, at den har været gjældende Net i en lang Række af Aar, har jo sin Betydning, forsaavidt det viser, at det egentlig ikke er nogen saadan utaalelig Byrde for Samhandelen, at man skulde tro, at Folk fegnede under den, idet man jo har fundet sig til Rette med denne Lovbestemmelse hidtil, uden at der er indløbet væsentlige Klager over den. Men den egentlige Grund, hvorfor det er bedst at beholde Bestemmelsen, er, fordi man anser den for i og for sig hensigtsmæssig og fordi den navnlig har den Nytte, at den hjælper meget til at hindre, at Epidemier ubemærket indsnige sig her i Landet, uden at man faar Anledning til at blive opmær-